

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 31 januari 2017 met nummer RvVb/A/1617/0527
in de zaak met rolnummer RvVb/1415/0384/A/0368

Verzoekende partij	de nv BELGIAN POSTERS vertegenwoordigd door advocaat Erik VANDEN BRANDE met woonplaatskeuze op het kantoor te 1040 Brussel, Sint Michielslaan 55 bus 10
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN
Tussenkomende partij	de LEIDEND AMBTENAAR van het agentschap WEGEN EN VERKEER vertegenwoordigd door de heer Kathleen DUYN

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 3 maart 2015 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 15 januari 2015.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente De Panne van 15 september 2014 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De verwerende partij heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het plaatsen van een reclamepaneel (16,5 m²) aan de zijgevel van een woning op een perceel gelegen te 8660 De Panne, Stationsstraat 45, met als kadastrale omschrijving afdeling 3, sectie C, nummer 0496M4.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkomende partij verzoekt met een aangetekende brief van 29 mei 2015 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkomende partij met een beschikking van 24 juni 2015 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient geen toelichtende nota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 6 december 2016.

De kamervoorzitter beveelt met een tussenarrest van 13 december 2016 (nummer RvVb/A/1617/0405) de heropening van de debatten zodat de verwerende partij kan gehoord worden of schriftelijk standpunt kan innemen met betrekking tot de laattijdigheid van haar antwoordnota, in welk geval zij haar standpunt aan de Raad dient mee te delen uiterlijk op 10 januari 2017 met kopie aan de andere partijen.

Geen der partijen heeft een bijkomende nota neergelegd.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 17 januari 2017.

Mevrouw Kathleen DUYN voert het woord voor de tussenkomende partij.

De verzoekende partij verschijnt schriftelijk.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. REGELMATIGHEID VAN DE RECHTSPLEGING

De griffier van de Raad, heeft overeenkomstig artikel 19, eerste lid, 1° Procedurebesluit, een afschrift van het verzoekschrift aan de verwerende partij overgemaakt met een aangetekende brief van 13 mei 2015.

De verwerende partij heeft pas met een aangetekende brief van 2 juli 2015 haar antwoordnota ingediend. Dit is buiten de vervaltermijn van 45 dagen, zoals bepaald in artikel 74, §1 Procedurebesluit.

De verwerende partij heeft haar antwoordnota laattijdig ingediend. De Raad weert deze antwoordnota uit de debatten.

IV. FEITEN

De verzoekende partij dient op 20 augustus 2014 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente De Panne een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor "behoud van een 16,5 m² reclamepaneel aan zijgevel woning" op een perceel gelegen te 8660 De Panne, Stationsstraat 45.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Veurne-Westkust', vastgesteld met koninklijk besluit van 6 december 1976 in woongebied.

Over de aanvraag moet geen openbaar onderzoek gehouden worden.

Het agentschap Wegen en Verkeer adviseert op 2 september 2014 ongunstig:

“
...
...”

Er mag geen reclame op de zijgevel geplaatst worden omdat het gebouw in een beschermd toeristisch gebied ligt.

Het college van burgemeester en schepenen weigert op 15 september 2014 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij. Het college beslist:

“...
...”

6. Beoordeling van de goede plaatselijke aanleg

Het perceel is gelegen langs een gewestweg. Op 2 september 2014 werd door het agentschap Wegen en Verkeer ongunstig advies uitgebracht.

Artikel 4.3.3. van de VCRO stelt : “Indien uit de verplicht in te winnen adviezen blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, of indien dergelijke strijdigheid manifest reeds uit het aanvraagdossier blijkt, wordt de vergunning geweigerd”.

CONCLUSIE

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen, noch met de goede plaatselijke ordening en met zijn onmiddellijke omgeving.

“...
...”

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 15 oktober 2014 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 9 december 2014 om dit beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 17 december 2014 verklaart de verwerende partij het beroep op 15 januari 2015 ongegrond en weigert een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beslist:

“...
...”

5B TOETSING AAN WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE BEPALINGEN

*Bij aanvang dient vastgesteld dat volgens het bouwplan het reclamepaneel 4,7m breed en 3,1m hoog is wat resulteert in een oppervlakte van 14,57m² en dat het paneel op 1m van de rand van de voorgevel is geplaatst. Op het aanvraagformulier is er evenwel sprake van een reclamepaneel van 16,5m², geplaatst op 50cm van de rand van de voorgevel. Het **aanvraagdossier** is op dit punt **onduidelijk**.*

De bouwplaats is volgens het gewestplan gelegen in woongebied. Woongebieden zijn niet enkel bestemd voor wonen maar ook voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf. Het plaatsen van een reclamepaneel in functie van de aankondiging van aan het wonen verbonden activiteiten, is dan ook principieel verenigbaar met de gewestplanbestemming.

*Het **Agentschap Wegen en Verkeer** (AWV) adviseert de aanvraag ongunstig. Het advies stelt dat er geen reclamebord op de zijgevel van de woning mag worden bevestigd omdat het gebouw in een beschermd toeristisch gebied gelegen is.*

Het **KB dd. 14 december 1959** bevat **regels voor het aanplakken en reclame**. Artikel 1 van dit KB luidt als volgt:

Artikel 1. Het is **verboden** aanplakbrieven aan te brengen of te behouden en enig ander visueel **reclame- of publiciteitsmiddel te gebruiken** :

1. in landschappen, door de Koning aangewezen, en aan weerszijden van de verkeerswegen welke die landschappen begrenzen;
2. **op toeristische verkeerswegen, door de Koning aangewezen, en op enige plaats, zodra zij van af die verkeerswegen herkenbaar zijn.**

Aanplakbrieven en andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen, aangebracht in zijstraten van een toeristische verkeersweg, vallen niet onder toepassing van deze paragraaf, behalve wanneer de zijstraten in een landschap zijn gelegen of voor zover zij langs de toeristische verkeersweg lopen. Het is echter verboden die aanplakbrieven en andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen aan te brengen :

- op de eerste naar de toeristische verkeersweg gekeerde zijgevel;
- op kunstwerken;
- op plaatsen waar zij van af de toeristische verkeersweg, over een ononderbroken lengte van meer dan 100 meter langs die weg, herkenbaar zijn.

Deze aanvraag voorziet in het plaatsen van een reclamepaneel op de zijgevel van een woning gelegen aan de Stationsstraat. Deze straat is aangeduid als toeristische verkeersweg. In toepassing van artikel 1 van het KB geldt er bijgevolg een verbod om een publiciteitspaneel te plaatsen op de zijgevel van een woning gelegen aan een toeristische verkeersweg. Zelfs in de veronderstelling dat de zijgevel deel zou uitmaken van een zijstraat van een toeristische weg, geldt er een verbod om het paneel te bevestigen nu de zijgevel de eerste naar de toeristische weg gekeerde zijgevel betreft.

In het beroepschrift wordt gesteld dat het KB voorbijgestreefd is door de gewestplannen. De aanduiding als woongebied en niet als onderdeel uitmakend van een landschap dat om esthetische of toeristische redenen bijzondere bescherming geniet, bevestigt volgens beroeper het hopeloos achterhaald karakter van het KB. Daarenboven werd de lijst van toeristisch wegen niet geactualiseerd.

De gewestplanbestemming en de aanduiding als “toeristische weg” hebben elk een andere oorsprong en doelstelling. De aanduiding als toeristische weg sluit de realisatie van de gewestplanbestemming niet uit en vice versa. In deze aanvraag kan er ook geen twijfel bestaan over het toeristisch karakter van de weg, de Stationsstraat vormt de verbinding tussen Adinkerke en De Panne en maakt deel uit van de ontsluiting van Plopsaland. Het toeristisch karakter van de weg is in de realiteit dan ook geenszins achterhaald.

In toepassing van artikel 4.3.3 VCRO dient de vergunning dan ook geweigerd vermits de aanvraag strijdig is met direct werkende normen uit een ander beleidsdomein. Er is bijgevolg een **legaliteitsbelemmering** om de aanvraag te vergunnen.

In het beroepschrift wordt bijkomend gewezen op 2 vergunningsbesluiten van de deputatie van de provincie Antwerpen, in deze beslissingen werd gesteld dat het KB van 14 december 1959 achterhaald is en derhalve toch een vergunning kon worden afgeleverd.

Zoals hierboven vastgesteld is er een legaliteitsbelemmering om de aanvraag te vergunnen.

Bijkomend dient opgemerkt dat ter hoogte van de vrije zijgevel van de woning aan de De Pannelaan 1 ook een reclamepaneel is bevestigd. Contact met de gemeente leert dat ook dit publiciteitspaneel niet vergund is, er werd een PV opgemaakt.

Gelet op de vastgestelde legaliteitsbelemmering is een verdere toetsing aan de overige wettelijke en reglementaire bepalingen niet aan de orde.

*De **watertoets** is opgenomen in het decreet integraal waterbeheer, art. 8 en is van kracht sinds 24.11.03. Het bijhorende uitvoeringsbesluit met nadere regels voor de toepassing van de toets is in werking sinds 01.11.06. Volgens artikel 4 par. 3 van dit besluit dient geen waterparagraaf opgenomen te worden in het besluit betreffende een vergunningsaanvraag indien deze wordt geweigerd op andere gronden. Dit is hier het geval.*

5C BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Gelet op de vastgestelde legaliteitsbelemmering is een beoordeling van de aanvraag op het vlak van de goede ruimtelijke ordening niet opportuun.

5D CONCLUSIE

*De **plaats van de aanvraag** is gelegen aan de Stationsstraat nr.45 in De Panne. Deze gewestweg vormt de verbinding tussen Adinkerke en De Panne met daartussen het pretpark Plopsaland.*

*Volgens het bouwplan voorziet het **ontwerp** in het regulariseren van een reclamepaneel van 4,7m breed en 3,1m hoog. Het paneel waarop reclame wordt gemaakt voor een hypermarkt, werd op de wit geschilderde zijgevel van de woning bevestigd op een hoogte van 2m boven het maaiveld en op 1m afstand tot de voorgevel. Het paneel wordt niet verlicht.*

...

Deze aanvraag voorziet in het plaatsen van een reclamepaneel op de zijgevel van een woning gelegen aan de Stationsstraat. Deze straat is aangeduid als toeristische verkeersweg. In toepassing van artikel 1 van het KB geldt er bijgevolg een verbod om een publiciteitspaneel te plaatsen op de zijgevel van een woning gelegen aan een toeristische verkeersweg. Zelfs in de veronderstelling dat de zijgevel deel zou uitmaken van een zijstraat van een toeristische weg, geldt er een verbod om het paneel te bevestigen nu de zijgevel de eerste naar de toeristische weg gekeerde zijgevel betreft.

*In toepassing van artikel 4.3.3 VCRO dient de vergunning dan ook geweigerd vermits de aanvraag strijdig is met direct werkende normen uit een ander beleidsdomein. Er is bijgevolg een **legaliteitsbelemmering** om de aanvraag te vergunnen.*

..."

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VII. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Enig middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij vraagt de Raad het verzoek tot vernietiging te onderzoeken onder voorbehoud van de juridische noodzaak om een stedenbouwkundige vergunning te bekomen voor het behoud van het reclamepaneel. Het voorwerp van de aanvraag is volgens haar immers niet de plaatsing van een nieuw reclamepaneel, maar wel het behoud van een bestaand reclamepaneel.

De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (schending van de formele en materiële motiveringsplicht), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel – meer bepaald het principe volgens hetwelk elke administratieve beslissing dient te berusten op afdoende juridische en feitelijke overwegingen - en het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 4.3.3 VCRO.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid inzake ruimtelijke ordening en haar opportuniteitsbeoordeling niet heeft uitgeoefend, omdat er een onoverkomelijke legaliteitsbelemmering zou bestaan om de aanvraag te vergunnen, met name de (beweerde) strijdigheid van de aanvraag met het koninklijk besluit van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken (hierna KB van 14 december 1959).

De verzoekende partij is van oordeel dat het KB van 14 december 1959 geen “direct werkende norm binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening” uitmaakt, zoals vereist in artikel 4.3.3 VCRO. De verzoekende partij voert aan dat het KB van 14 december 1959 een materie van ruimtelijke ordening regelt, aangezien het door de rechtsleer beschouwd wordt als een bouwverordening. De verzoekende partij concludeert dat de bepalingen van het KB van 14 december 1959 geen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening betreffen en dat de verwijzing naar artikel 4.3.3 VCRO dan ook onterecht gebeurde.

De verzoekende partij voert verder aan dat het een onbetwist principe is dat stedenbouwkundige verordeningen ondergeschikt zijn aan en dus in overeenstemming moeten zijn met de diverse ruimtelijke plannen, waaronder het gewestplan. Volgens de verzoekende partij kan het KB van 14 december 1959 slechts worden toegepast in zoverre het besluit overeenstemt met de gewestplannen, wat *in casu* niet het geval is.

De verzoekende partij argumenteert verder dat, indien het paneel zich langs een verkeersweg zou bevinden die effectief een toeristisch karakter heeft en beschermenswaard is, het gewestplan zou voorzien hebben in een aanvullende aanduiding, met name “gebieden en plaatsen van culturele, historische en/of esthetische waarde”. De verzoekende partij stelt dat de opstellers van het gewestplan echter geoordeeld hebben dat het perceel niet gelegen is in een omgeving of

langs een verkeersweg of landschap dat om esthetische of toeristische redenen een bijzondere bescherming verdient, maar wel dat het perceel gelegen is in woongebied.

Volgens de verzoekende partij beantwoordt een opname van de Stationsstraat onder de toeristische verkeerswegen aldus niet langer aan de doelstellingen van artikel 200 van het Wetboek diverse rechten en taksen, maar is deze opname van het kwestieuze gedeelte van de Stationsstraat niet langer te verzoenen met de bestemming die het gebied achteraf in de gewestplannen gekregen heeft. De verzoekende partij is van oordeel dat de Vlaamse regering de toestand van de Stationsstraat later wel degelijk geactualiseerd heeft, zij het niet door een aanpassing van de uitvoeringsbesluiten rechtstreeks genomen onder artikel 200 Wetboek diverse rechten en taksen, maar wel via het aannemen van de gewestplannen.

De verzoekende partij concludeert dat de verwerende partij zich niet kon baseren op de opname van de Stationsstraat als toeristische verkeersweg in 1959 om de vergunning te weigeren, maar primauteit diende te verlenen aan de plaats van de aanvraag in woongebied volgens het latere gewestplan van 1979. Volgens de verzoekende partij is er geen legaliteitsbelemmering die het afleveren van een vergunning wettelijk onmogelijk maakt.

2.

De tussenkomende partij stelt dat uit de argumentatie van de verzoekende partij kan afgeleid worden dat zij van mening is dat, omdat artikel 4.3.3 VCRO niet van toepassing zou zijn, de schending van het KB van 14 december 1959 niet tot gevolg heeft dat de verwerende partij moet weigeren, maar dat de verwerende partij een appreciatiebevoegdheid heeft inzake.

De tussenkomende partij voert aan dat het KB van 14 december 1959, ook al zou het opgemaakt zijn vanuit het oogpunt van de ruimtelijke ordening, van grote waarde is voor de verkeersveiligheid, zodat zij de toepassing van het KB van 14 december 1959 nakijkt en schendingen ervan opmerkt in haar adviezen.

De tussenkomende partij stelt verder dat het KB van 14 december 1959, ongeacht vanuit welk beleidsdomein de norm afstamt, een bindende, direct werkende norm blijft aan welke iedereen zich dient te houden. Volgens de tussenkomende partij dient de vergunningverlener deze norm sowieso na te gaan en de vergunning te weigeren wanneer ze geschonden wordt, ongeacht artikel 4.3.3 VCRO. De tussenkomende partij is van oordeel dat er geen sprake is van een appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij inzake en stelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht verwijst naar de schending van het KB van 14 december 1959 om de vergunning te weigeren.

De tussenkomende partij herhaalt vervolgens waarom er sprake is van een schending van het KB van 14 december 1959. Zij verwijst naar artikel 1,2 en 2 van het KB van 14 december 1959 en stelt dat de aanvraag betrekking heeft op een publiciteitsinrichting die herkenbaar zal zijn vanaf dergelijke toeristische weg, de gewestweg N34, zodat aan de voorwaarden uit het KB van 14 december 1959 moet voldaan zijn. Eén van die voorwaarden is dat de publiciteit zich op de voorgevel moet bevinden en maximum 3 m² groot mag zijn, terwijl de aangevraagde publiciteitsinrichting zich op de zijgevel bevindt en 16,5 m² groot is, zodat het een verboden publiciteitsmiddel uitmaakt.

Daarnaast stelt de tussenkomende partij dat, per uitzondering, een vergunning (een aanplakkingsvergunning) kan afgeleverd worden op blinde zijgevels en dat de nv Agence Duchene in 1971 een aanplakkingsvergunning voor het bevestigen van een reclamepaneel tegen de betrokken gevel heeft gekregen. Volgens de tussenkomende partij werden dergelijke aanplakkingsvergunningen afgeleverd naar aanleiding van een specifieke aanvraag voor een

specifiek reclamebord. Aangezien de aanvraag bij de aanplakkingsvergunning niet werd overgemaakt, is het op heden een raadsel voor de tussenkomen partij voor welk specifiek reclamebord een toelating gegeven werd. De tussenkomen partij voegt hier aan toe dat het wel zeker is dat de aanplakkingsvergunning bepaalt dat er enkel toelating gegeven wordt om het reclamepaneel aan de gevel te bevestigen wanneer het beperkt wordt tot 6 m² en wanneer er een stedenbouwkundige vergunning wordt afgeleverd. De tussenkomen partij voert aan dat voor het reclamepaneel, zoals het in 2009 door de verzoekende partij werd overgenomen nooit een stedenbouwkundige vergunning werd aangevraagd en dat het groter was dan 6 m², waardoor het reclamepaneel in strijd is met het KB van 14 december 1959 en met de ruimtelijke ordeningswetgeving (vergunningsplicht conform VCRO).

Tot slot stelt de tussenkomen partij dat het reeds herhaaldelijk bevestigd werd in de rechtspraak dat de goederen die volgens het gewestplan gelegen zijn in woongebied niet met zich meebrengt dat deze niet langer zouden gelegen zijn langs een toeristische weg en dat dit de toepassing van het KB van 14 december 1959 niet belet. Volgens de tussenkomen partij beweert de verzoekende partij dus onterecht dat het KB van 14 december 1959 ondergeschikt zou zijn aan het gewestplan.

Beoordeling door de Raad

1.

De Raad doet overeenkomstig artikel 4.8.2 VCRO als administratief rechtscollege, bij wijze van arresten, uitspraak over de beroepen die worden ingesteld tot vernietiging van : 1° vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen, genomen in laatste administratieve aanleg, betreffende het afgeven of weigeren van een vergunning.

De verzoekende partij verzoekt de Raad de bestreden beslissing te vernietigen *“onder voorbehoud van de juridische noodzaak om een stedenbouwkundige vergunning te bekomen.”*

In zoverre zulks als een apart middel dient begrepen te worden, is het middel onvoldoende ontwikkeld. De verzoekende partij laat na aan te geven op welke rechtsgrond zij zich beroept tot staving van haar stelling.

Artikel 15, 4° Procedurebesluit bepaalt dat het verzoekschrift een uiteenzetting moet bevatten van de feiten en de ingeroepen middelen. Een voldoende ontwikkeling van een middel veronderstelt een omschrijving van de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur, en van de wijze waarop die regelgeving, voorschriften of beginselen naar het oordeel van de verzoekende partij geschonden worden. De vereiste om een middel voldoende duidelijk en nauwkeurig te formuleren, strekt ertoe om het tegensprekelijke karakter van de schriftelijke procedure en de rechten van verdediging van de andere bij het geding betrokken partijen te waarborgen.

Het is niet aan de Raad om ambtshalve uit te zoeken welke wetten of besluiten worden bedoeld, en of die van toepassing zijn. Zulks behoort tot de initiële stelplicht van de verzoekende partijen.

Het middel dat ertoe strekt de Raad te verzoeken de juridische noodzaak van de vergunningsplicht te onderzoeken is onontvankelijk.

2.

Artikel 4.3.3 VCRO luidt als volgt:

“Indien uit de verplicht in te winnen adviezen blijkt dat het aangevraagde strijdig is met direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening, of indien dergelijke strijdigheid manifest reeds uit het aanvraagdossier blijkt, wordt de vergunning geweigerd of worden in de aan de vergunning verbonden voorwaarden waarborgen opgenomen met betrekking tot de naleving van de sectorale regelgeving.

Voor de toepassing van het eerste lid wordt onder “direct werkende normen” verstaan: supranationale, wetskrachtige, reglementaire of beschikkende bepalingen die op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn, zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.”

Uit deze bepaling volgt dat de vaststelling door een vergunningverlenende overheid dat het aangevraagde strijdig is met een direct werkende norm binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening een draagkrachtig motief is om een vergunning te weigeren.

Artikel 1 van het voormeld KB van 14 december 1959 luidt als volgt:

“Het is verboden aanplakbrieven aan te brengen of te behouden en enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te gebruiken:

- 1. in landschappen, door de Koning aangewezen, en aan weerszijden van de verkeerswegen welke die landschappen begrenzen;*
- 2. op toeristische verkeerswegen, door de Koning aangewezen, en op enige plaats, zodra zij van af die verkeerswegen herkenbaar zijn.*

Aanplakbrieven en andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen, aangebracht in zijstraten van een toeristische verkeersweg, vallen niet onder toepassing van deze paragraaf, behalve wanneer de zijstraten in een landschap zijn gelegen of voor zover zij langs de toeristische verkeersweg lopen. Het is echter verboden die aanplakbrieven en andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen aan te brengen :

- 1. op de eerste naar de toeristische verkeersweg gekeerde zijgevel;*
- 2. op kunstwerken;*
- 3. op plaatsen waar zij van af de toeristische verkeersweg, over een ononderbroken lengte van meer dan 100 meter langs die weg, herkenbaar zijn.”*

De vaststelling door de verwerende partij dat het aangevraagde strijdig is met artikel 1 van het KB van 14 december 1959, volstaat derhalve om de gevraagde vergunning voor het plaatsen van een reclamepaneel (16,5 m²) aan de zijgevel van een woning te weigeren.

De stelling van de verzoekende partij dat het KB van 14 december 1959 een loutere materie van ruimtelijke ordening uitmaakt, zodat dat artikel 4.3.3 VCRO niet kan toegepast worden, omdat het KB van 14 december 1959 geen ander beleidsveld dan de ruimtelijke ordening beslaat, wordt niet bijgetreden.

De aangehaalde bepaling heeft betrekking op “aanplakbrieven en andere visuele reclames of publiciteitsmiddelen”. Uit de overwegingen van de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat de verwerende partij het aangevraagde strijdig acht met de aangehaalde bepaling omdat er een verbod geldt om een publiciteitspaneel te plaatsen op de zijgevel van een woning gelegen aan een toeristische verkeersweg.

De verwerende partij stelt vast dat het reclamepaneel geplaatst wordt op de zijgevel van een woning gelegen aan de Stationsstraat, die als een toeristische verkeersweg aangeduid is en de

verbinding vormt tussen Adinkerke en De Panne met daartussen het pretpark Plopsaland en motiveert haar weigeringsbeslissing als volgt:

“De gewestplanbestemming en de aanduiding als “toeristische weg” hebben elk een andere oorsprong en doelstelling. De aanduiding als toeristische weg sluit de realisatie van de gewestplanbestemming niet uit en vice versa. In deze aanvraag kan er ook geen twijfel bestaan over het toeristisch karakter van de weg, de Stationsstraat vormt de verbinding tussen Adinkerke en De Panne en maakt deel uit van de ontsluiting van Plopsaland. Het toeristisch karakter van de weg is in de realiteit dan ook geenszins achterhaald.”

De ligging in woongebied sluit niet uit dat de gewestweg als een toeristische verkeersweg kan beschouwd worden. De woongebieden zijn volgens het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna: inrichtingsbesluit) bestemd voor wonen, maar zijn niet incompatibel met toeristische voorzieningen. De loutere omstandigheid dat het gebied geen aanvullende aanduiding “gebieden en plaatsen van culturele, historische en/of esthetische waarde” heeft verkregen conform artikel 6.1.2.3 van het inrichtingsbesluit doet geen afbreuk aan het toeristisch karakter van de gewestweg. De verzoekende partij komt terzake niet verder dan loutere opportuniteitskritiek.

3.

De verwerende partij oordeelt noch onjuist noch kennelijk onredelijk door te motiveren dat de aanvraag dient geweigerd te worden omwille van een legaliteitsbelemmering wegens strijdigheid met direct werkende normen uit een ander beleidsdomein dan de ruimtelijke ordening.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de LEIDEND AMBTENAAR van het agentschap WEGEN en VERKEER is ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 31 januari 2017 door de zevende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zevende kamer,

Chana GIELEN

Marc VAN ASCH